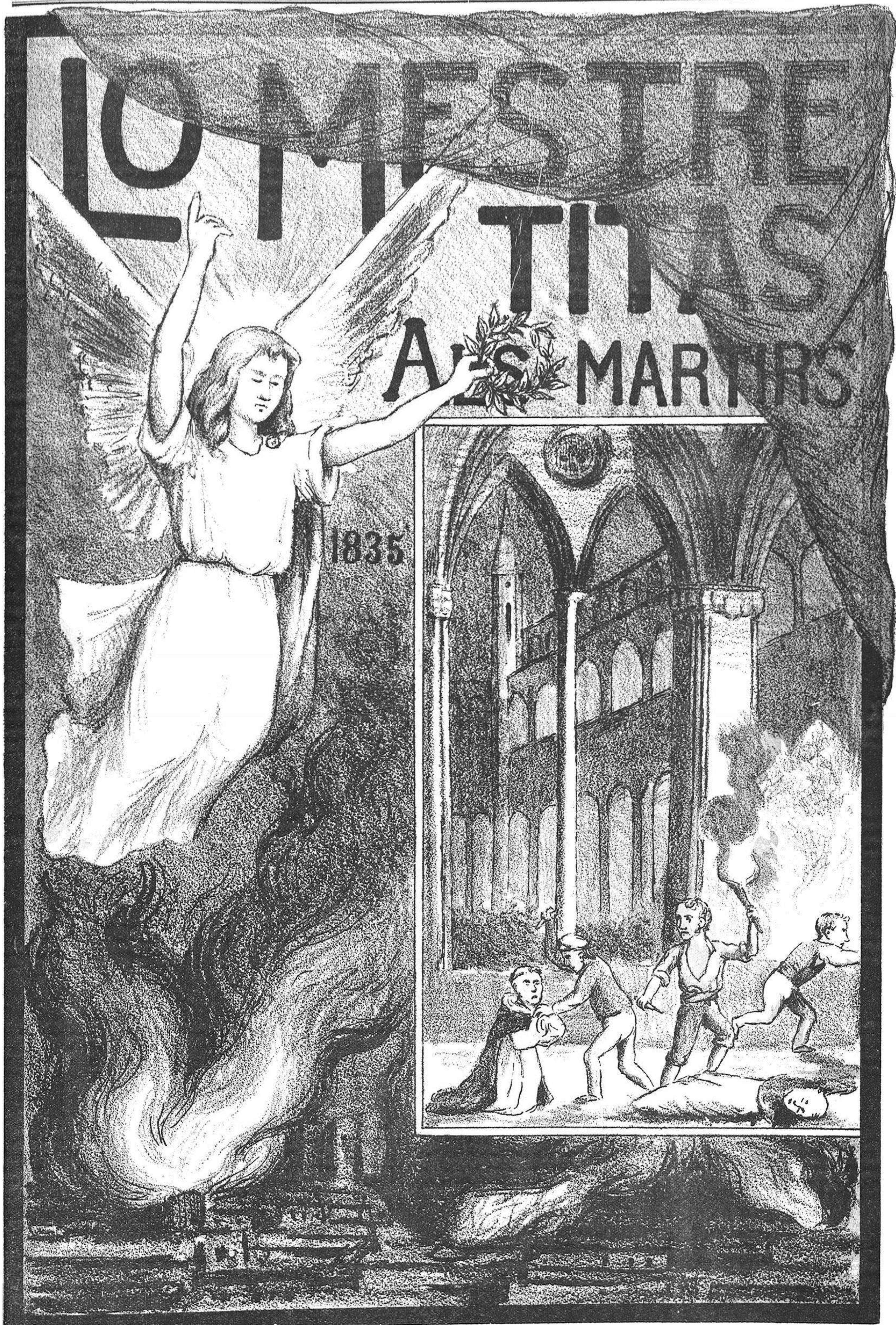

QUEL

1897

Senmanari humorístich de bona mena — 5 céntims. — Administració: Fontanella 5 entressól 1.^a

¡TRIST RECORT!

¡Visca la llibertat!
¡Morin los frares!

(Crit dels insendiàris en la crema dels convents en 1835)

Esclatava potent, encar, la guerra
dels set anys; tots los dies la humil terra
s' enrojia ab la sanch de mil y un braus.
als uns, son amor patri 'ls alentava
als altres, l' odi sols 'ls hi donava
vigor, y 'ls feya ser sos vils esclaus.

Millons d' estrelles en lo cel brillavan
molt mes que las grans pedres qu' engarçavan
dels reys en los mantells de satí blau.
Sobre la gran ciutat de Barcelona
quals murallas, llavors, besava l' ona,
la lluna despedia sa llum suau.

¡O nit d' horrors, de pena y de amargura!
¡tas sombras va córrer la sanch pura.
¡O nit del vinticinch de juliol!
ab ton negrós mantell cubrir volgueres
los crims d' aquella multitud de feres
qual recort nostre cor ompla de dol.

¡Pobrets! allà en sas celdas imploravan
pietat á tot un Deu pe 'ls qui incendiavan
sos alberchs de pobresa y oració.
pe 'ls qui punyal en má 'ls arremetían
y llensant mil blasfemias repetían:
¡No hi hagi pe 'ls fanátichs compació!

¿Per qué la plantejada y clara lluna
minva sos resplandors? ¿Per qué tot d' una
se torna roig lo cel, tan blau abans?
Llenseu á Barcelona una mirada
y contempleu la inmensa llamarada
que s' alsa d' aquells llochs ragraus y sants.

Grans columnas de foch que guspirejan
y á son impuls los convents balandrejan
cayent al fi vensuts per lo element.
Los crits d' aquella multitud impia
sofocavan los ays de 'l agonia
que llensava la víctima innocent.

En lo gradiós convent dels Trinitaris,
nn de aquells criminals é incendiàris
pe 'ls corredors corria sens aplom,
un punyal enrojít sa má enlayrava
y un nou pit indefens, febrós, buscava,
per ensorrarli ab rabia fins al pom.

Sedent de sang, las celdas recorria,
quant de prompte sa fera fesomia
dibuixá un breu y pronunciat somris.
Un frare vell, xscrós, de barba blanca
s' interposa en son pas, son camí tanca
y ab ven clara y serena diu aixís.

—¿Qué buscas en eix lloch de penitencia?
¿No veus que aquí perilla ta existencia
puig que 'l foch destruhelx aquest convent?
Si acás vens per ma vida, pren ma vida;
mes ans deixam que resí una sentida
pregaria pera tú al Omnipotent.—

Y als peus del criminal sos genolls dobla
y d' aquell cor sencill, tan pur y noble,
ne sortí una fervent oració.
Quadro sublim, impregnat de tristesa,
que il·luminan las llamas qu' ab prestesa
sa via van seguint de destrucció.

Los crits que aquellas turbas repetían
y en lo fons del convent repercutían,
donaren nou valor al criminal.
— ¿Sents com cridan?—va dir al pobre frare:—
«Fanátichs y farsants» tots diuhen.... Are
ton cor será la vayna d' eix punyal.—

Lo frare s' extremeix en l' agonia;
en la seva tranquila fesomia
sembla que hi resplendeixi un raig del Cel.
Y ab dévil veu l' hi diu al incendiari,
recordant al Deu-Home en lo Calvari:
—Que Deu ton crim perdóni es mon anhel.—

L' assesi allà parat, ab la mirada
perduda en 'l alta celda abovedada,
inmóvil, com si arrels hagués posat,
no observá que lo foch tot ho invadia,
que dintre breus moments tot quedaria
completament perdut y arruinat.

No s' feu tardar pas molt. No resistiren
aquell foch las parets y sucumbiren
movent un terratrémol espantós,
sepultant en sas runes fumejantes
al vil profanadó de cases santes,
que va llensar un crit esgarrafós.

.....
.....
.....
¿Qué 'n resta, l' endemá, dels edificis
alsats per la limosna y 'ls sacrificis?
¿Qué 'n resta d' aquells llochs de caritat?
Tan sols entre 'l callu y entre las runes
cadabres tornats cendre ó fets engrunes.
Pe 'ls vils, l' execració del home honrat.

Juliol de 1897.

SAID

Las fieras del any 35

Trista jornada la d' aquell día funest en
que la mala nissaga que comensaba á respirar
l' ayre enmatzinat de las ideas lliberals, com
si desde 'l desert de Sahara y traspasant los
confins africans, caigués com exhalació sobre
aquesta ciutat comtal per nutrirse, com las fie-
ras, de la sang de humils é indefensos soldats
de Jesucrist.

Aquesta vil gentussa que de racional sols
ne tenia la figura y 'l ropatge que la cubria,
s' alborotá en la plaza de Toros, espectacle
recientment introduit en aquesta ciutat, ab lo
pretext de que 'l bestiar era dolent, y sortí
amotinada arrastrant lo cos mort de la fiera
llensant horribles alarits com á preludi del ter-
rible aconteixement que havia de desarro-
llarse.

Y dihem ab lo pretext, porque aquella colla
de bandolers, lo día avans del fet, atesas las
instruccions que reberen de la triple Junta re-
volucionaria de las sectas secretas, compostas
de framacions, carbonaris, comuners é illu-
minats que funcionaba en Barcelona, va jura-
mentarse per la matansa de tots los religiosos
y cremar los convents durant la nit del 25 de
Juliol del fatalment célebre any 35.

No cal detallar minuciosament lo fet, per-
que á la memoria de tots está. Als uns
perque eran nats ó grandassots en aquells
temps; als altres per haverho sentir explicar á
la gent lliberalasca com una gran hassanya de
sos principis lliberals; y als més, porque sos
pares, d' esperit eminentment católich, los hi
inculcaren com á máxima de constant recort á
fi de que no olvidin la sang del mártirs derra-
mada en vils y cobarts atentats y puguin un
día venjarla.

¡Valenta hasanya la de aquells miserables
que tal vegada mes d' un cop s' haurían men-
jat la sopa á las portas de aquells mateixos
convents.

Mes per altre part no era d' estrenyar sem-
blant rebombori. La cosa venia de dalt, puig á
pesar de haberhi hagut, quan la mort de Fer-
nando septim, un ministre que desde la menja-
dora deya que: «La religión y la monarquía,
primeros elementos de vida para España se-
rían respetadas, protegidas y mantenidas por
él en todo su vigor y pureza, ya que el pueblo
español tenía en su innato celo por la fé y el
culto de sus padres la mas complete seguridad
de que nadie osaría mandarle sin respetar los
objetos sacrosantos de su creencia y adoración,
y que su corazón (de ministro, s' enten) se com-
placía en cooperar, en presidir aquel celo de
una nación eminentemente católica, en asegu-
rarles que la religión inmaculada que profesaba-
ban, su doctrina, sus templos y sus ministros
serán el primero y más grato cuidado de su go-
bierno...» y mes tart un altre que ja havia es-
calat la menjadora, lo célebre Conde de Tore-
no d' aquell temps, extingia en tots los domi-
nis d' Espanya la Companya de Jesús, ocupant
sas temporalitats y suprimint tots los monas-
tirs y convents que no contesin dotze indivi-
duos professors.

Devant d' aquests exemples dels que 's
menjaban la sopa boba ¿qué havian de fer
aquellas fieras sino llensarse al carrer per
veurer si cremant la casa dels altres y dego-
llant á sos moradors podían enriqueir la propia?
¡Esglay causa recordar tan ominosos fets, y
aixó que precindim de 'ls desarrollats en dife-
rents punts d' Espanya, com per exemple en
Zaragossa y Reus ahont las atrocitats varen
ser innumerables.

Fullejant nostra historia patria se 'ns esca-
pa la ploma al veurer estampat en sas páginas
que, mentres los malvats se dirigian al con-
vent de San Francisco y al dels Agustins y
cremavan ja los dos dels Carmelitas, *los vecinos
pacíficos y la tropa se encerraban en sus casas
y cuarteles, viendo elevarse por el aire (densas
columnas de humo y huyendo desparvoridos sus
moradores en distintas direcciones, encontran-
do algunos la muerte donde creían hallar su
salvación.*

Es dir, que 'ls vehins pacífichs 'ls tiravan
las portas pels bigotis tal vegada per cumplir
millor ab la caritat ben entesa, ó per comen-
sar á respirá 'l flaire que mes tart los havia de
proporcionar la miserable ocasió d' adquirir,
per pochos cuartos, los edificis que allavors cre-
mavan.

Y las tropas tancantse també en sos cuartels
tal vegada per fer respectar millor la religió,
protegirla y mantindre-la en tot son vigor y
puresa com á primer element de vida; y per
asegurar los templos y estar millor al cuidado
dels ministres del Senyor, com havia dit y
assegurat l' avans aludit Administrador de
Justicia.

Dediquem, donchs, un trist recort sobre la
fossa d' aquelles víctimas que en tan senyalat
y espantós día van expiar lo gran delict de
dedicar tots sos alients envers Deu y seguir,
rodejats de tota classe de privacions, lo camí
de la virtut, de la veritat y de la llum eterna,
sacrificant aixís sa vida per amparar al pobre,
aixugar sas llágrimas y consolar tota classe de
miserias.

Qui 'ls havia de dir que, entre los qui 'ls ro-
dejavan, pobres y ríchs, hi havia tants hipó-
critas y farsants que somiavan enriqueir-se ab
sos bens.

¡Día tristement memorable! Fins las donas
clasificadas modernament de *bello sexo*, de-
sempenyaren també son ominós paper en aquells
aconteixements tristíssims. Algunes d' ellas
que tal vegada no van naixer fieras per equi-
vocació, corrian adeleradas empunyant grans
estisoras y teyas encesas darrera 'ls religiosos
hasta ferirlos y escorterarlos, y encara viu
qui recorda ab horror haver vist á un pobre
franciscá que corria pel carrer del Hospital
aguantantse las tripas ab las mans y axhalant
tristos ays de dolor.

Al dedicar nostre recort á tan ominosa época
y honrar d' aquest modo la piadosa memoria
dels infelissos sacrificats per mans de las tur-
bas satánicas y masónicas que, bramant per
la llibertat s' entregaban al exclusivisme irri-
tant de sas perturbadoras ideas, ho fem ab tot
lo coratge que nostra santa fé 'ns inspira, pro-
testant de que, si un altre día tornessin á repe-
tir-se semblants fets, no serém d' aquells *paci-
fichs* vehins que s' tancavan á casa mirant lo
fum y 'l foch dels convents sino que, ab l' aju-
da de Deu, serém d' aquells que, al llansarnos
al carrer, creurém arribada l' hora d' acabar
ab tota la farssa lliberal y ab tots los sectaris
del dimoni.

¡Deu haurá premiat ab abundancia lo mar-
tiri dels seus benaventurats fills del any 35!
Mes, ¡ay d' aquells indignes sers que, morint
tal vegada sens arrepentir-se de sas negres
culpas, haurant suferit un cástich etern á que 's
ferent acreadors per tals abominables crims!

UN SOLDAT DE CRISTO.

Juliol, 1897.

LLISSO....HISTÓRICA

Lliberals: vull recordarvos
las glorias ab que lluhíu;
vull cantar vostres victorias,
vostres gestes, las vull dir;
puig no es just que las ignorin
ni 'ls lliberals que viviu,
ni la historia las oculiti
á los fills de vostres fills.

—
Era un jorn, en que l' Espanya
desde temps ja molt antich,

celebrava ab cants, ab festes,
alegría y goig sens fi
la diada de Sant Jaume
l'any mil vuit cents trenta cinch.
Tot estava a punt de solfa
per portar a cap los fins
dels caps-pares de la patria,
o 'ls padrastrs, mes ben dit.

La gent estava avisada,
lo poble baix infelís!
a punt de cumplir las ordres
rebudas de sons capdills.
Los heroes, elxint de taula
després de dinar, ben tips,
desfilaren ab prestesa
per reunir-se al Torín.
Aquell dia no hi mancava,
(ja potser hu presumiu)
no hi mancava l'espectacle
nacional, com se sol dir.

Sota un sol d'encesa flama
que enlluernava ab son brill
la plassa de Barcelona
estava al fort del bullir.
Rebullian ab desordre
entre tabola y burgit
las fatillas, las blasfemias,
esbalots, insults y crits.
Los caps calents que grunyian,
uns anant altres venint,
en quiscunt hi recremava
un volcà dintre del pit;
y per aplacar la febra
que 'ls tenia enrogullits,
volian ab rabia folla
sang rajanta... y góts de vi.
Al presentarse en la Plassa
raquticament vestits,
la cuadrilla dels Gitanos
disfresats de ballarins,
va sortir d'aquellas bocas,
unanimament, un crit,
puig havia arribat l'hora
de satisfer son desitg,
de veure sang com rajaba...
y s'en volian fé un tip.

Al comensar la corrida
comensan los alarits,
los gestos, las amenassas,
la baranda sens fi,
la cridoria mes desfeta,
los xiulets esferehints,
lo mes suprem dels escandols...
última etapa del vi,
Y ¿sabeu perque cridavan?
Lo motiu es prou sensill.

Lo poble... ¿estaba borratxo!
los toreros... ensopits.
Los toros varen ser mansos,
y al veure que 'l seu desitj
no podia satisferse,
culporen... ¿be ho tinch de dir!
donaren la culpa... als frares,
ells eran culpables; si.

Y com que tota la farsa
per consumir lo gran crim
ab temps estava forjada
ab lo intent mes baix y vil,
d'alli 'ls punyals ne sortiren
ab que brassos d'assessins
debien venjar l'ofensa
del poble barceloni.

D'alli 'n sortiren encesas
las teyas que, flamejant,
habian de torná en runes
los cenobis mes antichs.

D'alli va sortir lo poble
mes asquerós y envilit
que llibertats pregonaba
y llibertat! repetint,
desplegaba la bandera
de l'anarquia y lo crim.

¡Lliberals! Glosauvos are,
ja lograreu vostres fins.
¡Contau, contau las resultas
que dels vostres fets culliu!

Era Espanya, per vosaltres,
lo poble mes infelís,
y puig lo vostre sistema
tants anys ha ja que 'l seguia,
¡espliqueunos las ventatges
que haveu pogut obtenir!
Digaunos quins fruits se cullen
en est arbre malehit
plantat un jorn de tenebres
per un poble de butxins.

Lliberals: vull recordarvos
las glorias ab que lluhieu;
vull contar vostres victorias,

vostres gestes, las vull dir;
puig no es just que las ignorem
ni 'ls liberals que viviu,
ni la historia las ocultí
a los fills de vostres fills.

24 Juliol de 1897.

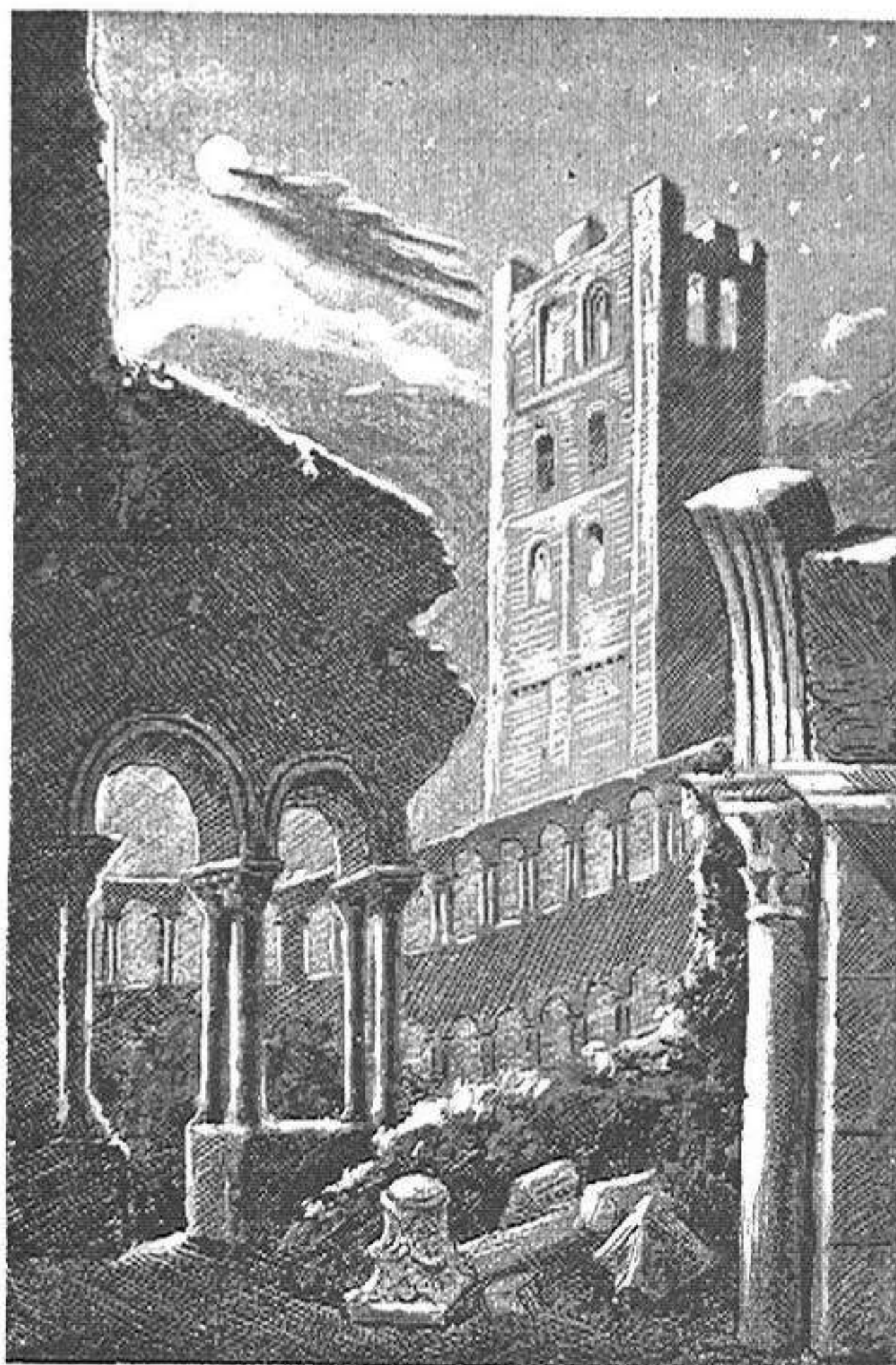
FLOSTICH.

UN EPISODI

En los diferentes carrers de nostra ciutat l'animació era extraordinaria. Lo populacho cridava devant de las portas dels convents.

Los crits de ¡Morin los frares! aixordavan; las veus eran roncas, aiguardentosas; de promte s'alsaren d'entre la multitud alguns brassos armats, mentres altres enlayraban teyas resinosas que flamejaban ab sagnosa llum, illuminant aquells rostres pàlids per la rabia y la venjansa.

Las turbas se precipitaren per carrers y plassas entre las que hi havia alguna dona ab la cabellera estesa, los ulls sangrients, mostrant en son bras l'

Cristiá, detent tos peus, resa y contempla y plora, si tu vols, tal soletat,
Que un jorn de destrucció, de sang é incendi
va passar per aquí la llibertat.

afilat punyal qu'espurnejaba.

¡Terrible espectacle d'un poble emborratxat per la rabia!

¡Oh nit del 25 de Juliol del any 35!

¡Oh nit de ruina, de sang, de destrucció y d'incendi!

¿Com no coneixian aquellas turbas que agitaban en l'ayre l'antorcha incendiaria, que d'uns ignocents ne anavan a fer uns mártirs?

La turba incendiaria y d'asesins que prenia part en aquella orjia infernal va precipitarse pel carrer del Carme y va detenirse devant de la porta del convent de Carmelitas calssats que, senyalat també per servir de combustible, no va tardar molt en despedir una roja columna de flamas.

Alguns dels frares s'havian dirigit a la iglesia y postrats devant del altar pregaban pels qui, poch després, habian de asesinarlos de la manera mes vil y horrorosa.

Altres habian pogut amagar-se y un d'ells, pretinguent escalar una tapia, habia perdut l'equilibri cayent sobre las llosas del claustre.

Un llech que ho va veure, compadeixentse del pobre qu'exhalava tristos sospirs y per arrancarlo de las garras d'aquells butxins que estavan prop d'invadir lo claustre, l'agafá d'un brassat y vá portarlo darrera d'un pilot de pedras qu'estavan amontonadas prop del safretx, mentres aquella furia d'inhumans se precipitava per totas las dependencias del convent que flamejaba.

Lo llech, va fer acurrucar al ferit recomenanti que reprimís los ays, que sospengues lo respir y desseguída va ficarse ab cuidado en aquell safretx que 'ls hi servia per rentar la roba.

Apesar del cuidado, algun soroll debía fer lo

llech, quan un dels assessins va dir als altres:

—¡Hola, sembla qu'he sentit soroll.

—¿Perqué ho dius?—l'hi digué un.

—No ho sé, pero se'm figura haber sentit remou-rer l'aigua y juraria que hi ha granotas... ab hábit.

—Estarém alerta.

—Y ab lo fusell preparat.

Al cap d'alguns minuts va soná un tiro.

—¿Qu' es aixó?—digué un d'ells.

—¿No ho deya? afegí 'l primer. Ho vist sortir un cap entre l'aigua del rentador.

—¿Anem a resistirlo?

—No, millor será esperar. Si verdaderament hi ha un frare, no tardará en tornar a treure 'l cap y llavors farem foch tots plegats. Aixó será mes divertit y curiós.

Tots prepararen l'arma y fixaren la mirada sobre la superficie de l'aigua.

Als pochos moments, lo llech va tornar a treure 'l cap fora de l'aigua per respirar.

Tres ó quatre detonacions varen repercutir en las altas voltas del convent y tres ó quatre balas ofegaren lo xiulet en l'aigua.

Va seguir un moment de silenci.

Lo llech, que s'ofegava, torná a treurer lo cap al poch rato. Las balas xiularen de nou, pero aquesta vegada habian fet blanch. L'aigua va agitar-se y una exclamació de goig va sortir d'aquellas bocas d'assessins, mentres un geméch de dolor, tris, profont, d'agonia s'escapaba del pit del pobre llech que s'extremia per sobre l'aigua.

¡L'hem cassat!—exclamaren aquellas fieras.

Entre tant lo frare que, mitj aplastat per la calguda, continuava acorrocac radera 'l pilot de pedras, al sentir los tiros y 'l geméch de son caritatiu salvador, va fer un esforç sobrehumá per alsarse y corre en son aussill, pero la sang que continuament l'hi rajaba d'una ferida al cap l'havia debilitat de tal modo, que torná a caurer, defallit, sobre aquell dur paviment regat per la sang de las sévas propias venas.

—Me sembla que alguna cosa s'ha mogut per allí. M'apostaria cualsevol cosa que per aquí corra algun altre frare—va interrompre un d'ells.

Reunirense tots aquells butxins, resistraren y no 'ls fou difícil trobar al Carmelitá que, veyentse perdut é implorant misericordia al Cel, habia pogut posarse de genolls... y resaba.

—Ja 'l tinch!—grunyi un d'aquells desanimats, mentres los altres deyan:

—¡Mata 'l!

—¡Assessina 'l!

—¡Tiremlo a l'aigua!

—Crememlo viu.

—No, fusilemlo.

—Matemlo a garrotadas.

—Que 'ns digui primer ahont son los altres.

—Digas, pare, ahont s'hau refugiat los teus companys?

L'infelís no contestava. Agenollat entre aquell grupo d'homes frenetichs y embrutits, lo pobre Carmelitá, afinat pero seré, continuaba resant ab veu baixa.

—¿No vols respondrer, frare?

Tampoch contesta 'l Carmelitá.

Llavors un d'aquells infames va adelantarse y l'hi descargá al cap un trement cop de culata.

—¡Jesús meu!—murmurá cayent a terra 'l religiós.

—¿No vols parlar, pillo?—va cridar un d'aquells homes. ¡Oh! ja veuras com parlarás desaguida.

Y l'hi doná un bayonetasso al ventre proferint una horrible blasfemia.

—¡Jesús meu!—repetia 'l mártir dirigit 'sos entelats ulls al Cel. ¡Jesús Deu meu!—exclamava de nou al sentir l'afilada punta d'un punyal que l'hi crusaba la cara.

Llavors aquella turba de caribs va cebarse en aquella victima.

Tots varen volguer darli un cop, una punyalada.

Lo remataren a culatassos, a bayonetassos a cops de sabre, en mitj de las sarcasticas riattillas y de las mes terribles blasfemias.

Aquells no eran homes, eran hienas.

¡Oh! quina escena mes horriblement espantosa, illuminada per la rojenca claror d'un incendi!!

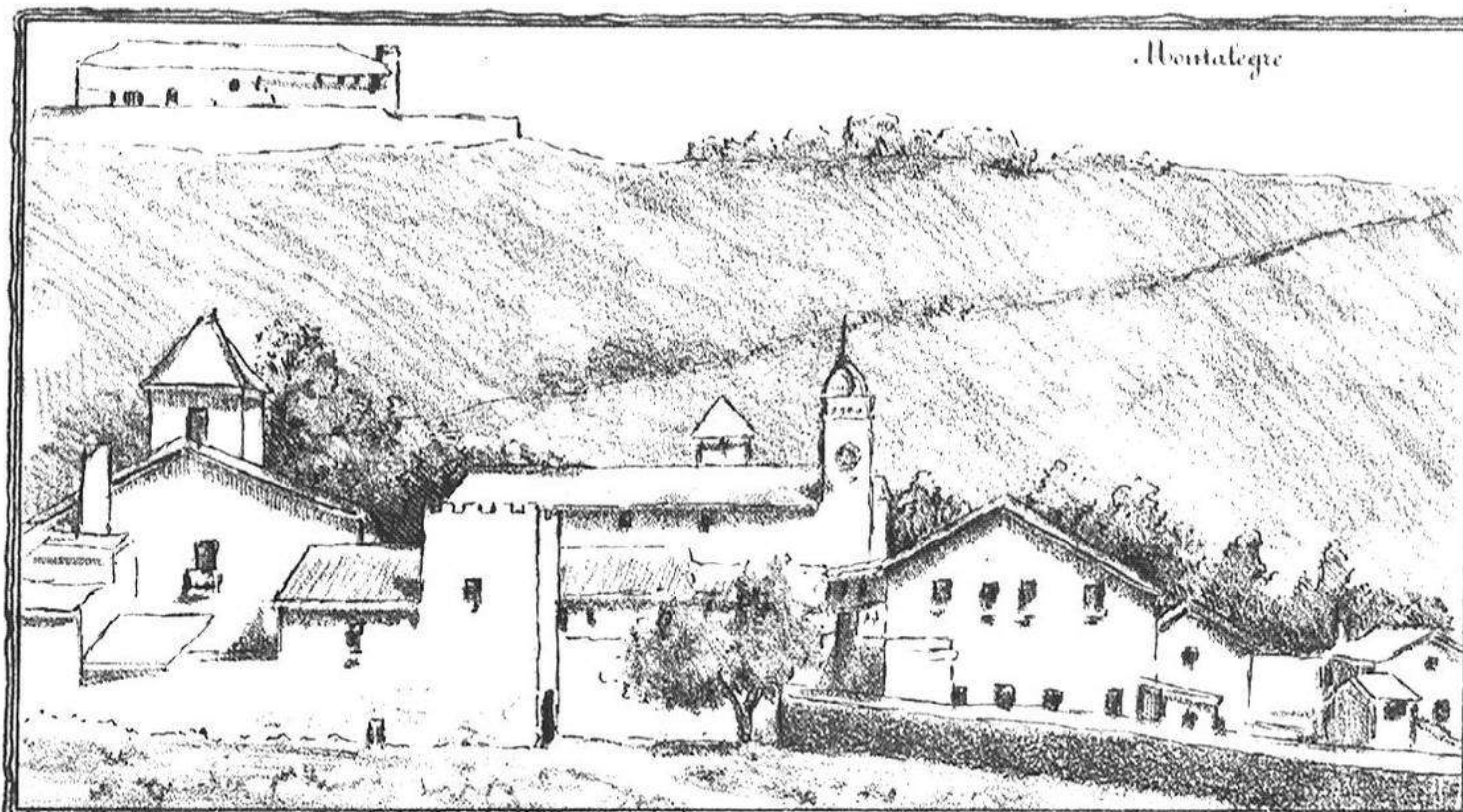
¡Pobres mártirs!

Y ¡¡ay dels assessins!! V. B.

per la copia. VOLTREGANÉS

CRÓNICA

S'ha presentat en nostra administració un estudiant molt aplicat y que no té cap pèl de tonto y 'ns ha recitat varios fragments d'algunes poesias llegidas en una vetllada ab que los Jesuitas espanyols residents en lo Chateau du Sede de Arriège obsequiaren al Illim. Doctor Caixal avans de incorporar-se aquest en los

Montalegre

exercits de D. Carlos per mandat exprés del immortal Pio IX.

La senmana pròxima, si 'ns es possible arrancarlas d' allà hont jauhen, ne publicarem una qual autor gosa encar de plena vida, y mes tart algun' altre quellegi un respectable fill de Sant Ignaci que segons diuen havia pres part mol activa en la qüestió nòcedalina ó integral.

Demà celebra 'ls seus dias nostre Illustrissim y bondados Prelat.

Com á ovellas del seu remat, desde 'l fons del nostre cor l'hi enviem nostre humil felicitació y preguém al Senyor l'hi torni la salut de que está sempre tan necessitat.

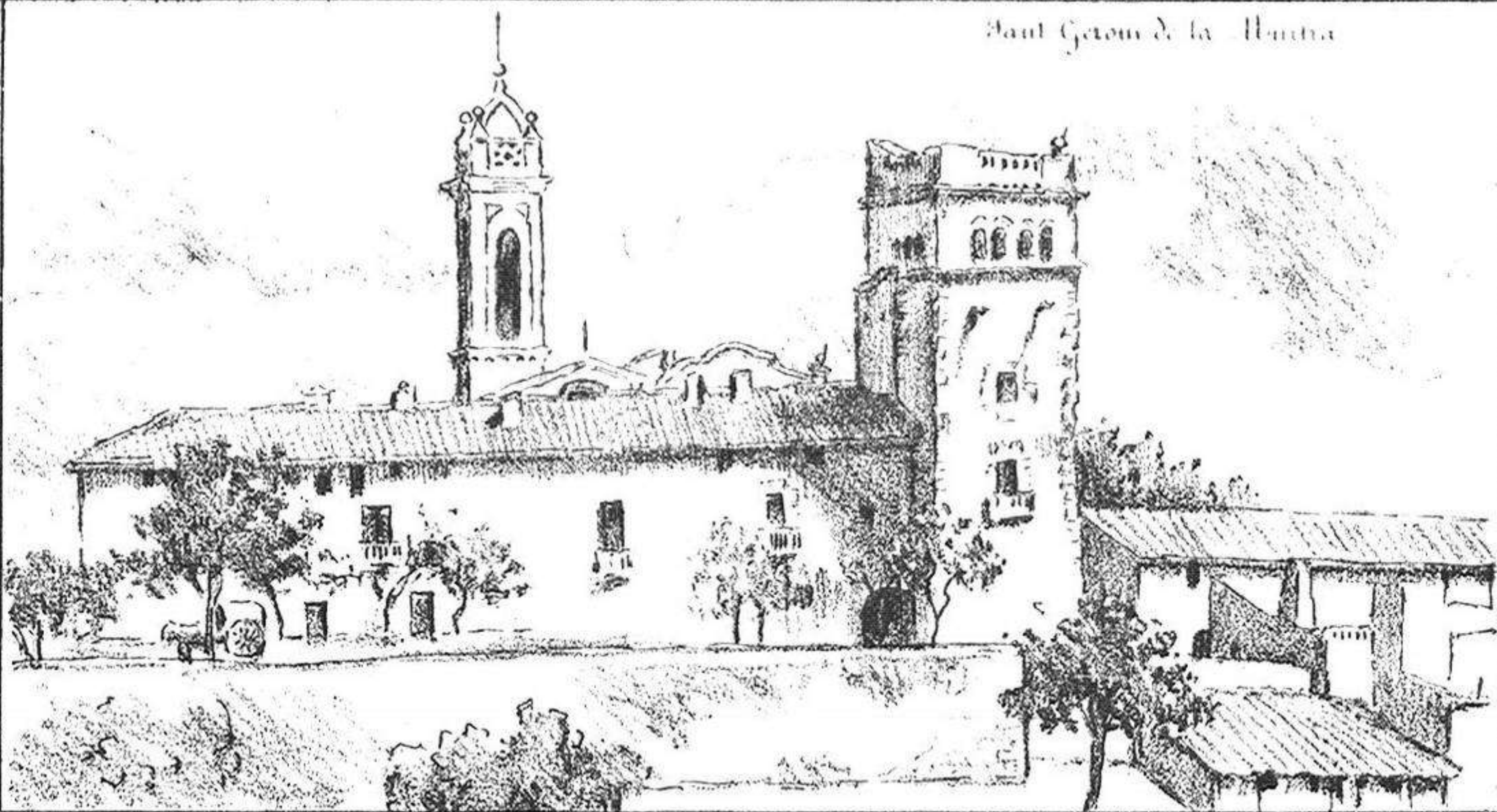
També celebra demà sa festa onomástica lo Princep D. Jaume, l' intrepit y valerós fill de D. Carlos.

Nasqué lo dia 27 de Juny de 1870 en Vevey (Suiza) apadrinantlo lo seus avis paterns Don Joan y Donya Maria Beatriz.

Durant la passada guerra va visitar al seu augúst pare D. Carlos, qui alsantlo en los seus brassos va presentarlo al exercit que desfilava devant d' éll. Quan lo jubileu pontifici, fou lo portador á Lleó XIII del pectoral de brillants de familia ab que obsequiaren los Duchs de Madrit á S. S.

Alguns de nostres redactors que 'l coneixen personalment, no tenen prou boca per analir las sevas prendas personals.

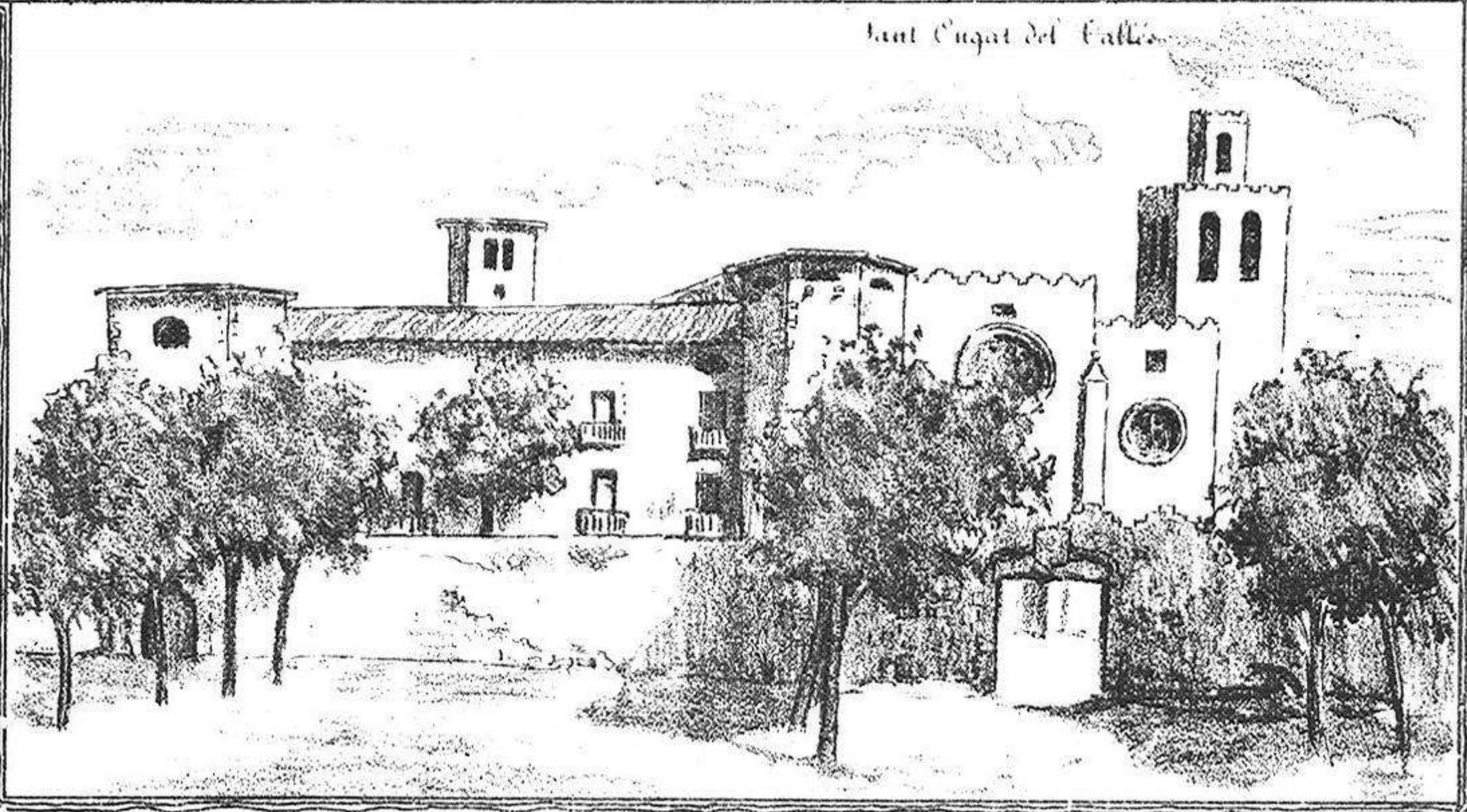
Lo Mestre Titas se complau en felicitarlo com á una esperansa per nostra desgraciada Patria.

Sant Geni de la Huerta

societats benéficas, com per exemple la de Sant Vicents de Paul, que bé ho necessita per aixugar llágrimas, vestir als despullats, donar pá á qui no 'n té, además de donar lliçons de moral y concells á tants pobres que tot aixó necessitan.

Capitalistas, ricaxos, hisendats; penseu y ficseuse en lo difícil qu' es pel pobre guanyar las caixaladas. Un dia tristement recordát lo poble sentia fam de lliberalisme y assassinava frares; Ay de vosaltres lo dia que senti fam de pá! Quin any 35 vos espera!

Sant Cugat del Valles

SONET

À MON GERMÀ

Un dia d' extremi y de matansa que fresch encar está en la pena mia, un trist presentiment mon cor feria al sentir lo primer crit de: ¡Venjansa! ¡Pels pobres enclaustrats no hi ha esperansa! vaig esclamarne jo ab greu melangia, mentres aquella turba, que corria, cap als Carmelitans, com fera, avansa. Jo hi corro esferehit. ¡Horrible escena! Mon germà en terra estés, de punyaladas cusit tot lo seu cos, sens ulls, l' esquena rustida per lo foch, sas mans talladas. French son últim sospir que 'l cor m' apena y vaig robar sas vestes consagradas.

UN VELLÈT.

MISERIAS

De tal manera crech que dehuen calificar-se las moltas escenas que tots los dias estém presenciand per aquestos carrers y plassas, sent una verdadera vergonya que en la segona capital d' Espanya, ahont hi ha tan luxu, tan boato, tans espectacles y 's tira, com vulgarment 's diu, l' or, se veijin rengleres de pobres de totas edats que, además de no tenir casa ni hospedatge, 'ls hi falta lo mes necessari per atendre á la seva existencia. ¡Oh! terrible es pensarhi. Quan una persona de bons sentiments compara la manera com uns derrotxan; y además de las escenas públicas presencia las privadas en algun quint pis d' aquellas casas

CORRESPONDENCIA

Flostich.—¿Podria demà passar per aquesta administració?
Flistis.—Cuan vingui á Barcelona serveixis passar per casa á veure si vosté pot deixifrar un geroglífich.
Estanqué d' Hospitalet.—Si té en compte l' indole de nostre periodich, lo de vosté anirà sempre. Vosté val molt.
Un pagés de fora. ¡Viva l' agricultura y 'ls seus escrits!
Látigo.—Usant un altre pseudonim l' hi agraírem la seva cooperació. Ja un altre l' usa.
Gorrella poetich.—Are, va bé. Ho publicarém ab gust.
Llampéch.—No pot anar ni ab rodas.

Tip. Lit. J. JUTGLAR, Passatge Hort dels Velluters, 2.
(Plassa de Sant Pere)